

Arrest

nr. 243 857 van 10 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 22 januari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. DUCHEZ *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een 36-jarige soennitische Syriër van Arabische origine, geboren in Tell Hassan Bacha, gelegen in het gouvernement Hama. U woonde er tot 2011, daarna woonde u in Talbieshi, Rif Homs Al-Shamali. Uw moeder is overleden. Uw vader woont in Tell Hassan Bacha. Vier van uw broers en een zus wonen verblijven Syrië, een broer en een zus verblijven in Duitsland, een broer en twee zussen zijn in de Verenigde Arabische Emiraten woonachtig, een broer is in Turkije en een zus verblijft in Libanon.

U trouwde op 7 oktober 2013 in het Syrische Talbieshi met H. E. H. (...) (CGVS (...); O.V. (...)). Jullie hebben samen drie kinderen: zoon Y. (...), geboren in 2014 te Talbieshi, en dochter N. (...), eveneens te Talbieshi geboren in 2016. Zij zijn samen met u naar België gereisd. In Griekenland werd uw dochter A. (...) geboren. Zij overleed twee dagen na haar geboorte.

Volgens uw verklaringen vreest u in Syrië te worden gedood of geëxecuteerd. U vreest de Syrische overheid omdat u geen gehoor gaf aan uw oproeping als reservist. Daarnaast vreest u te worden gerekruteerd door een van de strijdende anti-overheidsmilities. Voorts werd uw woning tijdens de oorlog gebombardeerd. U vertrok in mei 2017 samen met uw vrouw en twee kinderen uit Syrië. Via Turkije kwam u in juli of augustus 2017 aan in Griekenland, alwaar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 16 augustus 2017 werden uw vingerafdrukken geregistreerd op het Griekse eiland Xios. U verkreeg in oktober of november 2018 in Griekenland internationale bescherming, met een bijbehorende verblijfsvergunning dewelke volgens uw verklaringen drie jaar geldig is. Vervolgens reisde u op 8 oktober 2019 vanuit Griekenland naar België, waar u dezelfde dag aankwam. U diende op 15 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Griekenland vreest u dat u er geen toekomst zal kunnen opbouwen. U geeft aan dat er in Griekenland geen werk is, geen mogelijkheden zijn om de taal te leren en dat uw gezin er op straat zal moeten leven. Verder geeft u aan dat u in Griekenland te maken kreeg met discriminatie en racisme. Zo werd er bij uw vrouw geprobeerd haar hoofddoek af te trekken, en hoorde u van de Griekse bevolking dikwijls negatieve en racistische praat. Ook vanuit de Griekse politie kreeg u te maken met racisme. Voorts maakten jullie vier of vijf diefstallen mee. Daarnaast konden jullie er niet rekenen op adequate medische bijstand.

Voorts overleed in Griekenland uw jongste dochter A. (...). U geeft aan dat uw vrouw medische problemen had en bij zwangerschappen extra diende te worden opgevolgd. Dit gebeurde evenwel niet. Wanneer de bevalling zich aandiende, bleek in het ziekenhuis dat uw dochter A. (...) tijdens de bevalling te weinig zuurstof had gekregen en dat ze bloed had ingeslikt. De behandelend arts stelde euthanasie voor, maar u weigerde dit. Uiteindelijk overleed A. (...) tweedagen na haar geboorte en werd ze begraven in Griekenland. Na de dood van A. (...) had uw gezin te kampen met psychische problemen en waren u en uw echtgenote bang dat ook uw andere twee kinderen ziek zouden kunnen worden en zouden kunnen overlijden.

Wat betreft uw kinderen vreest u dat zij in Griekenland zouden worden geconfronteerd met discriminatie en racisme. Uw vrouw voegt daar aan toe dat uw dochter problemen zou kunnen krijgen wanneer zij op latere leeftijd zou besluiten om een hoofddoek te dragen. Daarnaast stellen u en uw vrouw dat uw kinderen in Griekenland niet naar school zullen kunnen gaan. Voorts vreest u dat zij kunnen worden ontvoerd of worden aangereden. Nog vreest u voor hen drugsverslaafden en de maffia en stelt u dat bescherming van de Griekse autoriteiten niet voldoende is. Ook merkt u op dat uw kinderen er niet zullen kunnen rekenen op adequate medische bijstand.

Zo merkt u op dat uw zoon niet werd behandeld aan een niet-ingedaalde teenbal en dat uw dochters benen van ongelijke lengte zijn. Daarnaast merkt uw vrouw op dat uw zoon psychisch niet stabiel is.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw Syrische identiteitskaart; documenten in verband met uw Syrische legerdienst alsook uw Syrische legerboekje; een Belgische allergiekaart van uw zoon Y. (...); het Griekse overlijdensattest van uw dochter A. (...); een printscreen van uw belgeschiedenis; acht foto's inzake de geboorte en dood van uw dochter A. (...); een afspraak bij een psycholoog via het Belgische Rode Kruis voor uw dochter N. (...); en afspraken inzake een operatie inzake cryptorchidie via het Rode Kruis België voor uw zoon Y. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U geeft aan geheugenproblemen te hebben (CGVS, p. 7), maar u zag hiervoor geen arts en wil hier niets aan doen (CGVS, p. 10). Daarbij geeft u aan dat u na de dood van uw dochter A. (...) psychologische problemen ondervond en dat u in België om psychische bijstand vroeg (CGVS, p. 16). Uit de door u voorgelegde documenten kan evenwel niet worden afgeleid dat u daadwerkelijk een psycholoog bezocht of zal bezoeken. De voorgelegde Belgische documenten wijzen er enkel op dat u voor uw dochter N. (...) een afspraak maakte bij een psycholoog en dat er diverse afspraken stonden gepland in het kader van een operatie inzake cryptorchidie voor uw zoon Y. (...). Hierbij dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen, noch uit uw documenten kan worden afgeleid dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Verder blijkt ook uit uw verklaringen op het CGVS en bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U gaf immers telkens duidelijke,

directe en heldere antwoorden op de aan u gestelde vragen (CGVS, pp. 2-17; verklaring DVZ, 6 november 2019).

Daarnaast haalt u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming zelf geen procedurele noden aan. Evenmin stelde de DVZ dergelijke noden vast in uw hoofd (Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', DVZ, dd. 6 november 2019).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratieve dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming met een bijbehorende verblijfsvergunning hebt verkregen in Griekenland.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden.

U haalt u meerdere redenen aan voor uw vertrek uit Griekenland. U verklaart dat u in Griekenland geen werk vond en zal vinden (CGVS, pp. 7, 13, 14, 17) en vreest u dat u er geen onderdak zal vinden (CGVS, pp. 7-8, 14-15, 17). Nog was u de Griekse taal niet machtig en kon u geen taalcursus volgen (CGVS, pp. 8, 12, 13, 14). Voorts konden jullie niet rekenen op adequate medische bijstand (CGVS, pp. 8-9, 11, 15, 17; CGVS H. (...), pp. 5-6). Voorts stellen u en uw echtgenote dat jullie te maken hadden met discriminatie en racisme (CGVS, pp. 8-9, 11-12, 13; CGVS H. (...), p. 6) en werden jullie vier of vijf keer het slachtoffer van diefstal (CGVS, pp. 10, 12).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Vooreerst dient hierbij te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u nooit de intentie heeft gehad om in Griekenland te blijven en er een leven uit te bouwen. U verklaart immers dat u vanaf uw aankomst in Griekenland het land direct wilde verlaten en dat u van zins was naar België te reizen (CGVS, pp. 7-8, 13, 15, 17). Tekenend hiervoor is dat u aangeeft dat u geen Griekse lessen wilde volgen, maar Engelse lessen met het oog op uw vertrek naar België (CGVS, p. 13). Bovendien geeft u aan dat u werd geïnformeerd dat u niet langer in de sociale huurwoning kon verblijven. U zocht niet naar een nieuwe woning of naar een alternatief, maar in plaats daarvan was u bezig met het voorbereiden van uw reis naar België (CGVS, pp. 14-15). Dat u schijnbaar geen moment heeft gezocht naar een nieuwe woonst voor uw gezin in Griekenland, bevestigt eens te meer dat u niet van zins was om in Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen.

Uit uw verklaringen blijkt daarenboven dat u tot twee keer toe door de Griekse autoriteiten werd gearresteerd en opgesloten. De eerste keer gebeurde omdat u illegaal probeerde door Griekenland te reizen (CGVS, p. 7). U geeft aan dat jullie in elkaar werden geslagen, verplicht werden om uw vingerafdrukken af te geven en vervolgens werden gedwongen een verzoek om internationale bescherming in te dienen, waarna u drie dagen op straat leefde alvorens in een opvangcentrum terecht te kunnen (CGVS, pp. 7-8). De tweede keer dat u door de Griekse autoriteiten werd gearresteerd, opgesloten en berecht gebeurde wanneer u, in het bezit zijnde van een Griekse verblijfskaart, uw minderjarige nichtje wilde begeleiden bij haar illegale grensoversteek naar Griekenland vanuit Turkije. Toen u zich onder de illegalen mengde, werd de groep aangehouden door de politie en werd u twee of drie dagen vastgehouden. Uw nichtje slaagde er niet in Griekenland te bereiken. U legt uit dat u als gevolg hiervan werd voorgeleid bij een rechter, die u wegstuurde. Of u in het kader van deze gebeurtenis nog problemen heeft weet u niet. U moest zich louter maandelijks melden, hetgeen u deed (CGVS, pp. 10-11). Hoe het ook zij, arrestatie, opsluiting en berechting na het overtreden van de (inter)nationale regels en wetten, vallen evenwel niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, en evenmin onder de definitie van de subsidiaire bescherming. Bovendien bracht u geen informatie bij waaruit kan worden opgemaakt dat uw basisrechten in geval van arrestatie niet zouden gerespecteerd zijn geweest door de Griekse autoriteiten, noch dat u op een disproportionele wijze zou bestraft zijn. Voorts gaf u in casu aan dat u in Griekenland geen werk vond en zal vinden (CGVS, pp. 7, 13, 14, 17), er geen duurzaam onderdak zal vinden (CGVS, pp. 7-8, 14-15, 17), de taal niet machtig was en er de taal niet kon studeren (CGVS, pp. 8, 12, 13, 14).

Betreffende uw leefsituatie in Griekenland dient te worden opgemerkt jullie in Griekenland telkens op onderdak konden rekenen. Zo verbleef uw gezin weliswaar initieel enkele dagen op straat, maar werden jullie daarna naar een opvangcentrum gestuurd waar jullie met drie andere gezinnen een wooncontainer moesten delen (CGVS, p. 7). Vervolgens werden jullie na 45-50 dagen naar een opvangcentrum in Athene gestuurd, waar u het eten niet lekker vond en waar u op weinig steun kon rekenen (CGVS, p. 8). Voorts verhuisde uw gezin tijdens de laatste periode van de zwangerschap van uw echtgenote naar een sociale woning, waar u geen huur voor hoefde te betalen (CGVS, pp. 13-14). U verklaart dat u de woning na een half jaar moest verlaten, maar dat u twee of drie keer uitstel kreeg. U benutte deze periode niet om op zoek te gaan naar een nieuwe woning en besloot in plaats daarvan Griekenland te verlaten (CGVS, pp. 14-15). Dat u bij terugkeer naar Griekenland niet op onderdak zal kunnen rekenen, blijkt evenwel een blote bewering die niet gestoeld is op uw eigen ervaring. Hieruit blijkt immers geenszins dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft uw toegang tot huisvesting.

Jullie werden bovendien bijgestaan en begeleid door de non-gouvernementele organisatie Caritas (CGVS, p. 13).

Wat betreft werk geeft u aan dat u er geen werk vond en dat het niet mogelijk is om aan werk te geraken (CGVS, p. 7). U legt uit dat u een maandelijks toelage van eerst 90 en later 150 euro ontving van de Griekse autoriteiten, maar legt uit dat u hier nauwelijks van rond kwam (CGVS, pp. 8, 3). U deed evenwel doorheen uw gehele verblijf in Griekenland geen inspanningen om uw gezinsinkomen te verhogen. Zo vroeg u aan de aan u toegewezen organisatie Caritas om werk voor u te regelen, maar men zei u dat de Grieken zelf geen werk hadden (CGVS, p. 13). Ook contacteerde u interim-bureaus, maar u vond er naar eigen zeggen geen job omwille van uw etnische achtergrond. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u de interim-bureaus contacteerde op het moment dat u nog geen verblijfsvergunning had, en dat u omwille van het gebrek aan een verblijfskaart niet kon werken (CGVS, p. 13). Voorts ging u na het verkrijgen van uw verblijfskaart één keer terug naar een interimkantoor, maar men zei u dat er geen werk was. Ook Caritas kon geen werk vinden voor u. Hierna heeft u geen pogingen ondernomen teneinde een betaalde job te vinden (CGVS, p. 14). Hieruit blijkt niet dat u geen toegang had tot de Griekse arbeidsmarkt.

Daarnaast stelt u dat u de Griekse taal niet machtig was en dat u bovendien niet altijd kon rekenen op bijstand van een tolk (CGVS, pp. 8, 12). Voorts vroeg u bij het Rode Kruis in Athene naar een taal cursus Grieks en beloofden zij u op de hoogte te houden, maar hoorde u nadien niets meer van hen (CGVS, p. 14). Wel kreeg u zo'n zes maanden nadien van een school te horen dat u er kon starten met Griekse taallessen en ontving u hiervoor een inschrijvingsformulier. U verklaart evenwel dat u op dat moment ziek was gevallen en dat u niet naar school kon gaan (CGVS, p. 14). Daar u eerder nog stelt dat u geen Griekse maar Engelse taallessen wilde volgen omdat u niet in het land wilde blijven (CGVS, p. 14), rijzen er vraagtekens bij de oprechtheid van uw intenties om toch een taal cursus Grieks te volgen. Hoe het ook zij, uit geen van deze verklaringen blijkt dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft uw toegang tot onderwijs.

Wat betreft uw verklaringen inzake gebrekkige toegang tot medische hulp en toegang tot medische zorg geeft u aan dat u zelf medicijnen kocht bij apotheek daar men op een doktersbezoek maandenlang moest wachten (CGVS, p. 8). Daarnaast werden uw tanden niet getrokken ondanks uw verzoek hierom

en financierde u dit daarom zelf en kreeg u omwille van uw tandpijn ook maagproblemen (CGVS, pp. 8, 10). Nog heeft uw zoon Y. (...) een nietingedaalde teelbal en moest u in Griekenland 6-9 maanden wachten op een doktersafpraak en vervolgens nog eens negen maanden op een afspraak met een specialist, met als gevolg dat uw zoon een teelbal zou hebben verloren (CGVS, p. 9). U legt hierover evenwel geen documenten neer. Nog stelt u dat uw dochter N. (...) benen van ongelijke lengte heeft, maar dat de afspraak met een osteoloog pas negen maanden later kon plaatsvinden. Jullie zijn niet naar deze afspraak gegaan omdat in de tussentijd uw pasgeboren dochter A. (...) overleed (CGVS Abdallah, p. 17). Hoe het ook zij, uit geen van deze verklaringen blijkt dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft jullie toegang tot medische zorg, of dat deze ontoereikend zou zijn geweest.

Wat betreft de zwangerschap van uw vrouw en het overlijden van uw dochter A. (...) dient te worden opgemerkt dat men in het ziekenhuis er alles aan heeft gedaan om uw dochter gezond op de wereld te zetten. Bovendien blijkt uit de door u voorgelegde foto's dat zij in de dagen tussen haar geboorte en haar dood intensief door het verplegend personeel werd opgevolgd en stelt u dat uw vrouw vier zakken bloed kreeg toegediend (CGVS, p. 9). Dat A. (...) tijdens de geboorte te weinig zuurstof zou hebben gekregen en bloed zou hebben ingeslikt, is een zeer spijtige gebeurtenis, maar kan onmogelijk verbonden worden aan een gebrekkige begeleiding en opvolging van de Griekse autoriteiten. Bovendien bleek u weliswaar te moeten betalen voor de gemaakte kosten na het overlijden van A. (...), maar moest u niets betalen voor de bevalling in het ziekenhuis (CGVS, p. 13). Bovendien kwam uiteindelijk Caritas tussen, waardoor u de helft van de mortuarium- en begrafeniskosten moest betalen. Hoe spijtig het verlies van uw jonge dochter A. (...) ook zij, uit bovenstaande blijkt geenszins dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft jullie toegang tot medische zorg, of dat deze ontoereikend zou zijn geweest.

Voorts legt u ter staving van de dood van uw dochter A. (...) het Griekse overlijdensattest neer, alsook acht foto's inzake haar geboorte en dood en een printscreen van uw belgeschiedenis. Hierbij dient te worden aangestipt dat de dood van A. (...) – gestaafd middels het overlijdensattest en de acht foto's – niet wordt betwist. Voorts wijst de printscreen van de belgeschiedenis er enkel op dat u op een nacht belde naar een noodnummer, wat evenmin betwist wordt. Er kan uit deze documenten evenwel geen informatie worden afgeleid met betrekking tot een gebrek aan toegang tot Griekse medische zorg.

Dat u in Griekenland in moeilijke omstandigheden leefde, kan bezwaarlijk aan de Griekse autoriteiten verweten worden. Deze omstandigheden waren immers het gevolg van uw persoonlijke keuze om geen beroep te doen op de Griekse autoriteiten om uw rechten als houder van een internationale beschermingsstatus en bijbehorende verblijfsvergunning in Griekenland te doen gelden en ondanks het verkrijgen van een beschermingsstatus toch nog tot België door te reizen. Uit niets blijkt dat de Griekse autoriteiten u huisvesting, werk, opleiding of medische verzorging zouden weigeren. U kon dan ook niet met recht en reden concluderen dat er geen mogelijkheden om een toekomst te kunnen uitbouwen in Griekenland.

Nog werden u en uw vrouw vier of vijf keer bestolen van geld, telefoons en medische documenten. Dit gebeurde vaak op straat en op de bus (CGVS, p. 12). In dit verband moet worden opgemerkt dat het louter gaat om gemeenrechtelijk incidenten van ontvreemding (meer bepaald gauwdieverij) die niets te maken hebben met uw ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of behoren tot een sociale groep. Bovendien is bestolen worden onvoldoende ernstig om beschouwd te worden als een daad van vervolging, en is het ook onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te kunnen geven tot ernstige schade. U kon bovendien ook telkens aangifte doen van ontvreemding (CGVS, p. 12). U kan dus niet als vluchteling worden erkend, noch kan u omwille van deze verklaringen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u kon rekenen op de staat die u internationale bescherming toekende.

Daarnaast hadden u en uw echtgenote in Griekenland te maken hadden met discriminatie en racisme. Zo probeerden Grieken twee of drie keer de hoofddoek van uw vrouw af te trekken (CGVS, p. 9; CGVS H. (...), p. 6), deed men moeilijk in een supermarkt of op de bus (CGVS, p. 9) en werden jullie bespuugd (CGVS, p. 9). Ook hoorde u dikwijls op straat dat u het Griekse land, geld en huizen afpakte (CGVS, p. 12). U stelt vervolgens dat de Grieken de Arabieren haten (CGVS, p. 13). Daarnaast stelt u dat u dikwijls door de politieagenten buiten het opvangcentrums werd aangehouden en meegenomen naar het politiebureau wanneer u uw verblijfskaart niet kon voorleggen, of ter controle van authenticiteit van de kaart. U geeft aan dat uw verblijfskaart niet durfde mee te nemen wanneer u het opvangcentrum verliet met het oog op mogelijke diefstal, maar stelt tegelijkertijd dat je te allen tijden een verblijfsvergunning moet het kunnen voorleggen. Dat u naar eigen zeggen 25 tot 30 keer voor enkele uren werd meegenomen door een politieagent wanneer u geen verblijfskaart kon tonen (CGVS, pp. 9, 10) omwille van racistische motieven, is in de door u geschetste context van identificatieplicht evenwel nauwelijks een verwijt aan het adres van de Griekse politie. Voorts moet benadrukt worden dat de racistische gebeurtenissen die u beschrijft – hoe verwerpelijk ook – niet voldoende zwaarwichtig zijn om beschouwd te worden als daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als ernstige

schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Hierbij dient bovendien te worden aangestipt dat u wel op bijstand van de politie kon rekenen wanneer u na een diefstal aangifte deed (CGVS, p. 12) en dat u na ontvreemding van documenten telkens een duplicaat kon aanvragen (CGVS, pp. 10, 12). Eens te meer blijkt dat u kon rekenen op de staat die u internationale bescherming toekende.

Voorts vreest u voor uw kinderen dat zij te maken kunnen krijgen met racisme en discriminatie, alsook dat zij in Griekenland geen toegang zouden kunnen hebben tot medische zorg (CGVS, p. 17; CGVS H. (...), p. 6). Deze elementen werden hierboven reeds besproken. Daarnaast merkten u en uw vrouw op dat zij in Griekenland niet naar school zullen kunnen gaan (CGVS, pp. 13, 17; CGVS H. (...), p. 6) en vreest u dat zij kunnen worden ontvoerd of dat zij het slachtoffer kunnen worden van drugsgebruikers of maffia (CGVS, p. 17).

Betreffende onderwijs stelt u dat uw kinderen niet naar school gingen in Griekenland. U geeft aan dat u uw oudste kind, uw zoon Y. (...) – net vijf jaar oud toen jullie Griekenland verlieten – wilde inschrijven in de kleuterschool, maar dat er op dat moment geen beschikbare plekken waren. Uit uw verklaringen blijkt evenwel niet dat uw kinderen geen toegang zouden hebben tot het Griekse onderwijssysteem.

Nog verklaart u dat u uw kinderen kunnen worden ontvoerd of het slachtoffer kunnen worden van drugsgebruikers of maffia (CGVS, p. 17). U haalt evenwel geen concrete gebeurtenissen of problemen aan, waardoor uw aangehaalde vrees een blote bewering blijft. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat er een vanuit drugsgebruikers of criminelen een vervolging gaande is vanwege u of uw gezin, en evenmin kan uit deze verklaringen afgeleid worden dat u of uw gezin een reëel risico op ernstige schade loopt. Bovendien kan u ingeval van problemen rekenen op de bescherming van de Griekse overheid, die u internationale bescherming toekende.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De Syrische identiteitskaart van uzelf en de geboortecertificaten van uw zoon en dochter (te vinden in uw vrouw's dossier), en de documenten in verband met uw Syrische legerdienst alsook uw Syrische legerboekje geven enkel een indicatie van uw nationaliteit en herkomst. Deze staan hier niet ter discussie. De Belgische allergiekaart van uw zoon wijst er tot slot op dat hij een voedselallergie heeft. Ook dat wordt niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de bevoegde Minister voor Asiel en Migratie op het feit dat u wel mag worden teruggeleid naar Griekenland, maar niet naar Syrië."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar ook wat tweede verzoekende partij betreft geldt dat aan haar internationale bescherming werd verleend door de Griekse autoriteiten en zij zich op dezelfde elementen beroept ten aanzien van Griekenland waar zij bescherming geniet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, § 4, 48/6, 48/7, 57/6, § 3, eerste lid, 3° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”*.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.2.3. De Raad bemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie. Uit hun verklaringen en de documenten in het administratief dossier blijkt immers dat zij in oktober of november 2018 een internationale beschermingsstatus hebben verkregen in Griekenland (zie verklaring DVZ man (vraag 22), verklaring DVZ vrouw (vraag 22), notities CGVS man, p. 4-5, notities CGVS vrouw, p. 3 en Eurodac-hits (administratieve dossiers, stukken 8, 14 en 15)). Dit wordt niet betwist in het verzoekschrift.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partijen persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die

hun in Griekenland verleend werd niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die van aard zijn desbetreffende vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.4. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar de algemene situatie in Griekenland voor internationaal beschermden, en verwijzen naar internationale rapporten waaruit de slechte levensomstandigheden van internationaal beschermden in Griekenland blijken, en in het bijzonder de gebrekkige toegang tot huisvesting, de arbeidsmarkt, het onderwijs en sociale voorzieningen, bemerkt de Raad dat dergelijke informatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of ontoereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partijen toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hun in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar zij, zo blijkt uit wat volgt, in gebreke blijven.

2.2.5. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift hun eerder afgelegde verklaringen omtrent hun leefomstandigheden in Griekenland in herinnering brengen, waarbij zij onderstrepen dat de Griekse autoriteiten tekort zijn geschoten wat betreft het voorzien in huisvesting, medische zorg en werk, onderstreept de Raad evenwel dat verzoekende partijen nog steeds niet concreet aantonen dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De Raad benadrukt hierbij dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de aan haar in Griekenland verleende bescherming te weerleggen. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt immers dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielsysteem worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 84-85 e.v.). De Raad onderstreept dat verzoekende partijen dit vermoeden slechts kunnen weerleggen wanneer zij aantonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van verzoekende partijen naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekende partijen niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 90 e.v.).

In casu wordt in de bestreden beslissingen echter vastgesteld dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen niet aantonen dat hun levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. In het bijzonder wordt omstandig vastgesteld dat (i) uit hun verklaringen blijkt dat zij nooit de intentie hebben gehad om in Griekenland te blijven en er een leven uit te bouwen daar eerste verzoekende partij verklaarde dat zij vanaf haar aankomst in Griekenland het land direct wilde verlaten en dat zij van zin was naar België te reizen, zij geen Griekse lessen wilde volgen, maar Engelse lessen met het oog op haar vertrek naar België en zij voorts aangaf dat zij nadat zij werd geïnformeerd dat zij niet langer in de sociale huurwoning konden verblijven niet zocht naar een nieuwe woning of naar een alternatief, maar in plaats daarvan bezig was met het voorbereiden van hun reis naar België; (ii) nergens uit hun verklaringen blijkt dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft hun toegang tot huisvesting, nu zij, met uitzondering van enkele dagen na hun aankomst in Griekenland, er telkens op onderdak konden rekenen en de bewering dat zij bij terugkeer naar Griekenland niet op onderdak zullen kunnen rekenen een blote bewering betreft die niet gestoeld is op hun eigen ervaring; (iii) eerste verzoekende partij doorheen haar gehele verblijf in

Griekenland geen inspanningen deed om haar gezinsinkomen te verhogen en zij nadat zij haar verblijfskaart had bekommen slechts één keer terug ging naar een interimkantoor en zich tevens tot Caritas richtte doch hierna geen pogingen ondernomen heeft teneinde een betaalde job te vinden; (iv) wat de verklaringen van eerste verzoekende partij betreft dat zij een Griekse taal cursus wilde volgen, eerste verzoekende partij, nog daargelaten de vaststelling dat er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de oprechtheid van haar intenties om een taal cursus Grieks te volgen nu zij eerder stelde dat zij geen Griekse maar Engelse taallessen wilde volgen, niet aantoonend dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft haar toegang tot onderwijs nu zij uiteindelijk wel kon starten met Griekse taallessen doch ziek was gevallen waardoor zij niet naar school kon gaan; en (v) uit hun verklaringen niet blijkt dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft hun toegang tot medische zorg, of dat deze ontoereikend zou zijn geweest. Verwerende partij bemerkt nog dat het gegeven dat zij in Griekenland in moeilijke omstandigheden leefden, bezwaarlijk aan de Griekse autoriteiten verweten kan worden, aangezien deze omstandigheden het gevolg waren van hun persoonlijke keuze om geen beroep te doen op de Griekse autoriteiten om hun rechten als houders van een internationale beschermingsstatus en bijhorende verblijfsvergunning in Griekenland te doen gelden en ondanks het verkrijgen van een beschermingsstatus toch nog tot België door te reizen. Verwerende partij besluit dat uit niets blijkt dat de Griekse autoriteiten hen huisvesting, werk, opleiding of medische zorg zouden weigeren en dat verzoekende partijen niet met recht en reden konden concluderen dat er geen mogelijkheden zijn om een toekomst te kunnen uitbouwen in Griekenland.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen dienaangaande niet verder komen dan het louter herhalen van hun verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en het tegenspreken van de gedane bevindingen, waarmee zij echter de gedane vaststellingen niet weerleggen of ontkrachten. Uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dan ook niet dat zij in Griekenland ernstige pogingen hebben ondernomen om hun leven uit te bouwen en hun situatie aldaar te verbeteren en dat zij er geen toegang zouden hebben tot huisvesting, werk, opleiding of gezondheidszorg.

2.2.6. De Raad duidt er verder op dat het feit dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, problemen betreffen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoekende partijen internationale bescherming verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoekende partijen gebruik kunnen maken.

2.2.7. Inzake het betoog van verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij nauwelijks tot niet gehoord werd met betrekking tot haar wedervaren en traumatische ervaringen in Griekenland, stelt de Raad evenwel vast dat tweede verzoekende partij noch haar raadsman dienaangaande enige opmerkingen of kritiek hebben laten optekenen tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Tweede verzoekende partij en haar raadsman gaven op het einde van dit onderhoud, toen hen hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, overigens aan niets te willen toevoegen en geen vragen te hebben (notities CGVS vrouw, p. 6-7). Daarenboven moet worden vastgesteld dat verzoekende partijen geheel nalaten om in onderhavig verzoekschrift toe te lichten welke elementen ingevolge het bekritiseerde verloop van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij niet of onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen, waardoor verwerende partij bezwaarlijk een gebrek aan zorgvuldigheid kan worden verweten.

2.2.8. Wat betreft de verwijzing van verzoekende partijen naar hun kwetsbare situatie, meer bepaald naar de medisch-psychische gezondheidstoestand van bepaalde gezinsleden en de diverse medische stukken die verzoekende partijen in dit verband bijbrengen (bijlagen 3-7 van het verzoekschrift),

onderstreept de Raad dat verzoekende partijen niet *in concreto* aantonen dat zij geen toegang hebben tot medische zorgen in Griekenland. Zij het hierbij benadrukt dat uit hun verklaringen blijkt dat zij tijdens hun verblijf in Griekenland wel degelijk toegang hadden tot medische zorg (notities CGVS man, p. 8-9 en 15-17). De Raad wijst er hierbij op dat verzoekende partijen niet *in concreto* aantonen dat hun mogelijkheden of beperkingen om in dit verband hun rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de Griekse onderdanen geconfronteerd kunnen worden, waardoor dergelijke medische problematiek raakt aan de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich en verzoekende partijen zich desbetreffend dan ook dienen te beroepen op de geëigende procedure. Ten slotte tonen verzoekende partijen evenmin aan dat hun medische en/of psychische problemen van die aard zijn dat zij hen verhinderen zich zelfstandig staande te houden in de maatschappij en hun rechten te effectueren waardoor zij dreigen in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht te komen.

2.2.9. Waar verzoekende partijen onder verwijzing naar het arrest *Chowdury e.a. t. Griekenland* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 30 maart 2017 en verschillende rapporten stellen dat vluchtelingen en migranten in Griekenland (steeds vaker) het slachtoffer worden van haatmisdrijven en aanvallen geïnspireerd door racisme, duidt de Raad er vooreerst op dat het arrest van het EHRM handelt over Bengaalse arbeidsmigranten die onderworpen werden aan dwangarbeid en het slachtoffer waren van mensenhandel, hetgeen *in casu* evenwel niet het geval is. Daarnaast onderstreept de Raad opnieuw dat het louter verwijzen naar algemene landenrapporten niet volstaat om zonder meer vast te stellen dat de internationale bescherming die verzoekende partijen reeds genieten in Griekenland niet effectief of ontoereikend zou zijn. Het komt te dezen integendeel aan verzoekende partijen toe om het vermoeden van effectieve bescherming op concrete wijze te weerleggen, waar zij niet in slagen nu in de bestreden beslissingen aangaande de door hen aangehaalde incidenten immers terecht het volgende wordt gemotiveerd: *“Uit uw verklaringen blijkt daarenboven dat u tot twee keer toe door de Griekse autoriteiten werd gearresteerd en opgesloten. (...) Hoe het ook zij, arrestatie, opsluiting en berechting na het overtreden van de (inter)nationale regels en wetten, vallen evenwel niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, en evenmin onder de definitie van de subsidiaire bescherming. Bovendien bracht u geen informatie bij waaruit kan worden opgemaakt dat uw basisrechten in geval van arrestatie niet zouden gerespecteerd zijn geweest door de Griekse autoriteiten, noch dat u op een disproportionele wijze zou bestraft zijn. (...)*

Daarnaast hadden u en uw echtgenote in Griekenland te maken hadden met discriminatie en racisme. (...) Dat u naar eigen zeggen 25 tot 30 keer voor enkele uren werd meegenomen door een politieagent wanneer u geen verblijfskaart kon tonen (CGVS, pp. 9, 10) omwille van racistische motieven, is in de door u geschetste context van identificatieplicht evenwel nauwelijks een verwijt aan het adres van de Griekse politie. Voorts moet benadrukt worden dat de racistische gebeurtenissen die u beschrijft – hoe verwerpelijk ook – niet voldoende zwaarwichtig zijn om beschouwd te worden als daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Hierbij dient bovendien te worden aangestipt dat u wel op bijstand van de politie kon rekenen wanneer u na een diefstal aangifte deed (CGVS, p. 12) en dat u na ontvreemding van documenten telkens een duplicaat kon aanvragen (CGVS, pp. 10, 12). Eens te meer blijkt dat u kon rekenen op de staat die u internationale bescherming toekende. (...)

Nog verklaart u dat u uw kinderen kunnen worden ontvoerd of het slachtoffer kunnen worden van drugsgebruikers of maffia (CGVS, p. 17). U haalt evenwel geen concrete gebeurtenissen of problemen aan, waardoor uw aangehaalde vrees een blote bewering blijft. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat er een vanuit drugsgebruikers of criminelen een vervolging gaande is vanwege u of uw gezin, en evenmin kan uit deze verklaringen afgeleid worden dat u of uw gezin een reëel risico op ernstige schade loopt. Bovendien kan u ingeval van problemen rekenen op de bescherming van de Griekse overheid, die u internationale bescherming toekende.” De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich dienaangaande beperken tot het louter herhalen van hun verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, zonder evenwel voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.2.10. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog verwijzen naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van het Duitse Grondwettelijk Hof en van de Duitse administratieve rechtbank van Magdeburg, duidt de Raad erop dat de geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen dient op individuele wijze te worden beoordeeld en verzoekende partijen dienen daarbij hun nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken. Zij blijven hiertoe evenwel manifest in gebreke.

2.2.11. De Raad besluit dat verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk maken dat de bescherming die hun in Griekenland wordt verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico lopen op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.12. In de mate verzoekende partijen artikel 3 EVRM geschonden achten, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. *In casu* tonen verzoekende partijen niet aan dat zij, die de internationale beschermingsstatus genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Verder genieten zij als personen die internationale bescherming genieten, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. De levensomstandigheden van verzoekende partijen in Griekenland kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

2.2.13. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen elementen naar voren brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hun reeds werd toegekend in Griekenland.

2.2.14. Per aanvullende nota's d.d. 29 september 2020, 8 oktober 2020 en 28 oktober 2020 leggen verzoekende partijen nog verschillende stukken neer. Gelet op wat volgt, is de Raad evenwel van oordeel dat deze stukken geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Wat betreft de verschillende Belgische medische/psychologische attesten omtrent de psychische problemen van verzoekende partijen – er wordt gewag gemaakt van PTSD en een psychische kwetsbaarheid in hun hoofde –, hun psychologische opvolging en die van hun zoon Y. (bijlage 1 van de aanvullende nota d.d. 29/09/2020, bijlagen 1-2 van de aanvullende nota d.d. 08/10/2020 en bijlagen 1-2 van de aanvullende nota d.d. 28/10/2020) en de medische problematiek van eerste verzoekende partij en van hun zoon Y. (bijlagen 4 en 5 van de aanvullende nota d.d. 08/10/2020), onderstreept de Raad dat verzoekende partijen op generlei wijze *in concreto* aantonen dat zij geen toegang hebben tot medische/psychische zorgen in Griekenland en evenmin aantonen dat hun medische en/of psychische problemen het hen dermate moeilijk maken om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Zulks kan geenszins worden afgeleid uit de door hen bijgebrachte medische/psychologische attesten.

Aangaande het Griekse overlijdensattest ter staving van de dood van hun dochter A. (bijlage 3 van de aanvullende nota d.d. 08/10/2020), duidt de Raad erop dat verzoekende partijen dit document reeds bijbrachten en dat dienaangaande in de bestreden beslissingen reeds wordt opgemerkt dat het overlijden van hun dochter A. niet wordt betwist.

Waar in de aanvullende nota d.d. 29 september 2020 nog verwezen wordt naar een rapport en een internetartikel in verband met problemen bij de toegang tot de gezondheidszorg in Griekenland ten gevolge van de heersende COVID-19-pandemie, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partijen geenszins aantonen dat de gezondheidsproblematiek in Griekenland die gelieerd is aan de uitbraak van de coronapandemie van die aard is dat zij er dreigen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. De Raad merkt bovendien op dat er geen informatie voorligt waaruit blijkt dat Griekenland door deze pandemie meer dan België, waar ook bepaalde tekorten en problemen werden vastgesteld, zou worden getroffen.

2.2.15. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partijen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 10 december 2019 de kans kregen om de redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door hun advocaat. Zij werden tijdens dit persoonlijk onderhoud tevens gewezen op de vaststelling dat hun reeds internationale bescherming in Griekenland was toegekend en kregen de kans om redenen naar voren te brengen

waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hun reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk maken dat de bescherming die hun in Griekenland wordt verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico lopen op vervolging in de Vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.17. Gelet op het voorgaande, beroepen verzoekende partijen zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.18. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT